

вели, — и говори: Марко, змей ми Марко! Нешто да те пытамъ Право вѣрно да ми кажешъ: Дали знаешъ Марко, Потресъ да ми кажешъ? Да погреса братъ ми, Братъ ми и снаха ми, И стара Іованица. Проговори Марко: Тодоро, Тодоро, хубава, гиздава! Чунке терашъ потресъ, Потресъ да ти кажа, Да потресешъ брата ти, Брата ти и снаха ти, И стара Іованица. И га герметъ тресне, На умъ да си имашъ Назатъ да си вернашъ Отъ земя персъ да земешъ, Да посишишъ брата, Брата и снаха ти, И стара Іованица. *В. 8—9.*

Потресъ *м. св.* потрясу; заклинаиѣмъ навлеку лихорадку (*см. предшеств.*): Ала и дене като си помисла за това лице, то нѣкаква си трѣска ма потрѣсе и азъ сѣмъ ни жива ни мъртва. *К. III, 143. Потресъ са* *м. св.* 1) потрясусъ: Отъ викове, отъ радости Земя са потрѣсе. *К. I, 57.* 2) встряхнусъ: Конь сѣ потресе кѹръ сѣ повлече. *М. 230.*

Потрѣтъ *м. св.* Потрѣтювамъ *Ц.* Потрѣтвамъ *м. дл.* сдѣлаю, дѣлаю что либо въ третій разъ, трижды повторю: Ти да ме, либе почакашъ Додѣ петли-ти дващ нѣжтъ, Дващ нѣжтъ и да потрѣтитъ. *Д. 43, 18—20. Ч. 266.* Азъ му рѣкохъ добър вечер... Азъ повторихъ из втори път... Азъ потрѣтихъ из трети път. *Д. 75, 4. 7. 10.* И кога-то ти си поклатила силно глава-та, той пакъ я попитва и повторва, потрѣтва се сѣщо-то. *Л. Д. 1875 р. 140.* Послѣ земѣ-га оставишъ пакъ да обгори до Августа мѣсяца, прѣзъ кого добрии орачи потрѣтватъ си угѣры. *Пк. 51.*

Потриж *м. св.* Потри́вамъ *м. дл.* потру, потираю: Три дни го (Арапчето) мила, три дни го трила, Едно-то ухо му го потрила, На му сѣ чудить що да му чинишъ. *М. 358.* Потри́вамъ са трусь: Кученца—скымтѣха отъ радость и се потриваха на краката ми. *Х. I, 52.*

Потро́ниж Потро́намъ *м. св.* Потро́н(ну)вамъ *м. дл.* постучу, постукиваю: Азе отидохъ при Яна Тапа новикахъ потро́нахъ: Стани ми Яно отвори. *Кп. 133.* Нѣкой потро́на и извика—отворѣте! *Р. 170.* Въ това врѣме потро́на тояга-та (*въ это время послышался стукъ клюки*). *Р. 65.* Вуйно ся врата потро́нахъ, Страшно кучета залаяхъ. *Д. 35, 82—83.* И втори пътъ пакъ са потро́на, но сега поси́лно и по-разсърдено. *Л. Д. 1875 р. 138.* На папуци потро́нивува, Петру сърце растро́нува, *Ч. 337.* Стани ми стани дѣтенце! Да си видишъ Лазаря, Какъ хубаво лазарва; Шити поли развѣва, Жлѣти чехли потро́нва. *Кп. 205.* Страхиле, страшна войводо! Защо си толкосъ посърналъ? Да ли ти пушка дотѣгна, Или ти пѣтя омразна, Или ти старость потро́па? *К. I, 167.*

Потро́шж *м. св.* Потро́ш́вамъ Потро́швамъ *м. дл.* 1) раздроблю,—яю; сломаю, сламываю; разобью, разби́ваю: Тро́шница по тро́шницъ ся отлама та става все по́д-голѣма и по́д-голѣма рѣзка и като